

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: D.V.K.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem ..., *zastoupeném Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 7. 2016, čj. MV-90154-10/SO-2016,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 18. 8. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 7. 2016, čj. MV-90154-10/SO-2016, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 4. 2016, čj. OAM-51029-27/DP-2013, dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), kterým byla zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „*OSVČ*“) podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

[III] Žaloba

Žalobce namítal, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce je přesvědčen, že v tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy, deklarované na zákonné úrovni § 3 správního řádu. Zároveň nelze též přehlédnout, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, § 3 a § 4 správního řádu.

Dále žalobce poukázal na to, že žalovaná nedostála své povinnosti odvolacího správního orgánu, když dle názoru žalobce nedostatečně přezkoumala správnost a zákonnost prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu požadovaném § 89 odst. 2 správního řádu a tím zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti.

Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně a žalovaná nedostatečně zjistily skutkový stav věci tak, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované v § 3 správního řádu. Žalovaná se nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou vytykající správnímu orgánu I. stupně nedostatečné zjištění skutečného stavu věci.

Žalobce dále namítal, že s ohledem na nedostatečné zjištění skutečného stavu věci měl být ve věci proveden účastnický výslech, což ostatně žalobce navrhoval v rámci vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 21. 7. 2016. Účastnický výslech mohl být velmi užitečným a vhodným důkazním prostředkem pro zjištění skutečného stavu věci v rozsahu požadovaném § 3 správního řádu, především pokud jde o zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná se však s návrhy obsaženými ve vyjádření ze dne 21. 7. 2016 dostatečně nevypořádala. Zejména je třeba poukázat na skutečnost, že se žalovaná s tímto vyjádřením vypořádala toliko paušálně s odkazem na vypořádání odvolacích námitek, které dle žalované jsou totožné s obsahem vyjádření. Obsah vyjádření je však širší, než námitky uvedené v podaném odvolání a žalovaná se tak ani teoreticky tímto způsobem nemohla relevantně vypořádat s podaným vyjádřením. Především je třeba v této souvislosti poukázat právě na návrh provedení důkazu, který nebyl součástí odvolání a který žalobce uplatnil v rámci podaného vyjádření. S tímto návrhem se žalovaná vůbec nevypořádala, čímž došlo dle žalobce k porušení § 36 odst. 3 správního řádu a napadené rozhodnutí je tedy v rozporu s právními předpisy.

Především žalobce namítal, že žalovaná neměla aprobovat prvostupňové rozhodnutí pro jeho zcela zjevně nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, resp. naprosto nedostatečné posouzení přiměřenosti v prvostupňovém řízení. Žalobce v první řadě namítal, že správní orgán naprosto nedbal své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona. Pro úplnost žalobce uvedl, že výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti. Jakékoliv odůvodnění ohledně dopadů rozhodnutí však v odůvodnění napadaného rozhodnutí absentuje. V situaci, kdy je ale správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, tak je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že účastníka buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem. Pokud však meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje žádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Právní zástupce žalobce doplňuje, že správní orgán argumentuje ve své rozhodovací praxi tím, že povinnost posuzovat zásah do soukromého a rodinného života je stanovena pouze u zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Toto je však explicitně stanovená povinnost posuzovat zásah do soukromého a rodinného života, avšak povinnost posoudit přiměřenost zásahu rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců má správní orgán u všech rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců a právě této povinnosti správní orgán v tomto konkrétním případě nedbal. Žalovaná pak v návaznosti tuto odvolací námitku nevyslyšela a nepřiměřené a nesprávné rozhodnutí potvrdila, čímž dle názoru žalobce zatížila vadou nezákonnosti i rozhodnutí své. Je přitom dle žalobce zřejmé, že názor žalovaného správního orgánu, že není třeba zkoumat přiměřenost, není správný, neboť dle žalobce povinnost zkoumat přiměřenost vyplývá ze základních zásad správního řízení obsažených v § 2 až 8 správního řádu, stejně jako ji lze dovodit z ústavněprávních a mezinárodněprávních předpisů, které jsou součástí českého právního řádu.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla následující. Žalobce mj. namítal, že s ohledem na dostatečné zjištění skutečného stavu věci měl být ve věci proveden účastnický výslech, což ostatně žalobce navrhoval v rámci vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 21. 7. 2016. Žalovaná se však s návrhy obsaženými ve vyjádření ze dne 21. 7. 2016 dle žalobce dostatečně nevypořádala. Zejména je třeba poukázat na skutečnost, že se žalovaná s tímto vyjádřením vypořádala toliko paušálně s odkazem na vypořádání odvolacích námitek, které dle žalované jsou totožné s obsahem vyjádření. Obsah vyjádření je však dle žalobce širší, než námitky uvedené v podaném odvolání a žalovaná se tak ani teoreticky tímto způsobem nemohla relevantně vypořádat s podaným vyjádřením. Především je třeba v této souvislosti poukázat právě na návrh provedení důkazu, který nebyl součástí odvolání a který žalobce uplatnil v rámci podaného vyjádření. Žalovaná se neztotožňuje s argumentací žalobce, neboť již v odvolání zmocněný zástupce žalobce uvedl následující: „*V situaci, kdy je ale správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, tak je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že účastníka řízení buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil*“, přičemž totožná pasáž je i součástí vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 21. 7. 2016. Žalovaná tedy dle svého názoru nepochybila, pokud v této souvislosti odkázala na argumentaci vztahující se k odvolacím námitkám. Komise ve zbytku odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Jednání před krajským soudem

Zástupkyně žalobce při jednání před soudem dne 21. 6. 2017 setrvala na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce si dne 9. 10. 2013 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Správní orgán I. stupně pro účely řízení zkoumal, zda žalobce splňuje podmínky pro prodloužení tohoto dlouhodobého pobytu. Šetřením však správní orgán I. stupně zjistil, že s žalobcem probíhá trestní řízení, proto dne 30. 10. 2013 řízení přerušil. Dne 8. 12. 2015 správní orgán I. stupně obdržel rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 25. 6. 2015, čj. 3 T 85/2013 - 659,

a navazující usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 11. 2015, čj. 9 To 328/2015 – 686, kterými byl žalobce uznán vinným, přičemž obě rozhodnutí soudu nabyly právní moci dne 5. 11. 2015. Z rozsudku Okresního soudu v Chebu vyplývá, že žalobce spáchal pokračující přečin: *nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku*. Správní orgán I. stupně si následně vyžádal dne 14. 1. 2016 výpis z evidence Rejstříku trestů, který obsahoval daný záznam o výše uvedeném úmyslném trestném činu. Správní orgán I. stupně dal žalobci možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a případně navrhnout jejich doplnění. Žalobce však této možnosti nevyužil. Dne 5. 4. 2016 správní orgán I. stupně zamítl žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání, neboť byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobce dne 21. 4. 2016 podal blanketní odvolání, které bylo dne 31. 5. 2016 doplněno o odůvodnění. Žalobce mimo jiné namítal, že správní orgán I. stupně nedbal své zákonné povinnosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, když neposuzoval dopad přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná dne 12. 7. 2016 doplnila správní spis o aktuální výpis z evidence Rejstříku trestů, který zůstal nezměněn. Žalovaná mimo jiné uvedla, že správní orgán I. stupně nebyl povinen se zabývat přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života a odkázala i na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaná tedy neshledala odvolací námitky důvodné, dne 28. 7. 2016 odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.“*

Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*

Dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“*

V.1 Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Žalobce namítal, že správní orgány naprosto nedbaly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce dále uvedl, že dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou přiměřeností.

Soud nejprve odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, čj. 6 Azs 163/2015 – 47, ve kterém se uvádí *„Spáchá-li cizinec, jenž na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, úmyslný trestný čin, policie mu dobu platnosti povolení neprodlouží podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České*

republiky, ve znění do 31. 12. 2010. Neuplatní se tedy ani § 37 odst. 2 písm. b) a obdobný § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území České republiky o přiměřenosti důsledků neprodloužení platnosti povolení a přihlížení k dopadům do soukromého a rodinného života cizince.“ Samozřejmě lze tento rozsudek aplikovat i na daný případ týkající se dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. Také lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008 – 47, který stanoví, že „Veřejný zájem na tom, aby se v České republice nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslnou trestnou činnost, má dle § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, přednost před právem cizince, jenž takový trestný čin spáchal, na ochranu jeho rodinného života ve smyslu čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“

Zdejší soud tedy uvádí, že v případě žalobce je důvodem neprodloužení pobytu zjištění správního orgánu, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, zákon skutečně nepodmiňuje vydání rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu tím, že důsledky tohoto rozhodnutí musí být přiměřené důvodu pro neprodloužení povolení, zejména pak dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Tuto podmínku musí správní orgán zkoumat, jestliže rozhoduje na základě § 56 odst. 2 písm. c) nebo § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nikoliv však tehdy, postupuje-li podle § 37 odst. 1 tohoto zákona. Je nutné si uvědomit, že pravomocným rozhodnutím soudu, jímž byl žalobce odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, bylo nade vší pochybnost deklarováno, že se dopustil protiprávního a pro společnost škodlivého jednání proti zájmům chráněným trestním zákonem, a to dokonce úmyslným jednáním. Zdejší soud se přiklání k výkladu této problematiky, tak jak je již delší dobu prezentována v judikatuře správních soudů a je podpořena i rozhodnutími Nejvyššího správního soudu, shora citovaných. Zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života. Jinými slovy spáchá-li cizinec, který pobývá na území České republiky na základě pobytového statusu dlouhodobého pobytu za účelem podnikání úmyslný trestný čin, jedná se o tu skutečnost, pro kterou správní orgány neprodlouží dobu platnosti takového pobytového oprávnění a není zde tedy prostor pro uplatnění § 37 odst. 2 písm. b) a obdobně § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy posuzovat přiměřenost důsledků neprodloužení platnosti povolení a přihlížet k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. V daném případě tedy soud s využitím této výkladové a celkem ustálené soudní praxe dospěl rovněž k závěru, že správní orgány nijak nepochybily, pokud se nezabývaly při svém rozhodování posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Soud proto shora uvedenou námitku neshledal důvodnou.

V. 2 Neprovedení účastnického výsledku

K námitce neprovedení účastnického výsledku v rámci správního řízení soud uvádí, že provedení dalších důkazů pro potvrzení spáchání trestného činu by bylo nadbytečné. Jelikož § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví pro rozhodnutí o zrušení platnosti pobytového oprávnění toliko jedinou podmínku, tedy pravomocné odsouzení

za spáchání úmyslného trestného činu a její splnění bylo jednoznačně prokázáno, soud tedy v postupu správního orgánu neshledal žádné pochybení a námitku neshledal důvodnou.

V.3 Nedostatečně zjištěný skutkový stav

Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně a žalovaná nedostatečně zjistily skutkový stav věci tak, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované v § 3 správního řádu. Žalovaná se nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou vytýkající správnímu orgánu I. stupně nedostatečné zjištění skutečného stavu věci.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedla „*Komise opět shledává odvolací námitku zmocněného zástupce o porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb. jako nedůvodnou, neboť správní orgán I. stupně nebyl v projednávaném případě povinen posuzovat přiměřenost rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., čímž se ani dle názoru Komise správní orgán I. stupně nemohl dopustit porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb.*“

Soud k uvedené námitce konstatuje, že byl prvostupňovým správním orgánem ve smyslu § 3 správního řádu dostatečně zjištěn skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Správní orgán při svém rozhodování mimo jiné vycházel z pravomocných rozhodnutí Okresního soudu v Chebu a Krajského soudu v Plzni. Skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, byla řádným způsobem podložena. Provedení dalších důkazů pro potvrzení spáchání trestného činu by bylo nadbytečné, nebylo tedy zapotřebí zjišťovat další skutkové okolnosti, tedy stav věci byl zjištěn způsobem, který byl dostačující pro to, aby se o žádosti žalobce mohlo rozhodnout. Soud tedy shora uvedenou námitku neshledal důvodnou.

V. 4 Ostatní námitky

V žalobě byly dále obsaženy pouze obecné námitky ke způsobu vedení řízení, kdy žalobce namítal, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu a její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň bylo v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce také namítal, že při vydání rozhodnutí v obou stupních byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení § 2 a § 4 správního řádu.

Soud k výše uvedenému uvádí, že žalobce konkrétně neuvedl, v čem přesně spatřuje ono porušení uvedených ustanovení. Naprostá obecnost uvedených žalobních námitek brání tomu, aby se jimi soud podrobně zabýval. Na závěr soud tedy konstatuje, že neshledal jakékoli porušení namítaných ustanovení a nelze správním orgánům vytknout porušení základních zásad řízení před správními orgány. Skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 a § 4 správního řádu. Napadené rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu i v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu. Soud tedy neshledal shora uvedené námitky důvodné.

[VI] Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VII] Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 21. června 2017

JUDr. Václav Roučka
předseda senátu